

Spútnik de ciutat

Vier Hissek

Pels pèls, penso. Però he estat a temps. L'últim de la nit. El de les dotze, el que ja circula l'endemà tot i que encara som avui. Només puc pensar que d'aquí a sis hores em sona el despertador i no he passat per casa des de les set del matí d'avui que n'he sortit. No he fet bé de quedar amb l'ex entre setmana. Va vine, un sopar informal i m'expliques què tal. Què tal? Em sembla que tinc lubricats fins i tot els cabells, ai, és igual, no hi vull pensar. Afortunadament avui vaig amb gorra. Per sort hem acabat en el moment crític en què, quan m'ha convidat a passar-hi la nit, li he engegat un encara arribo a l'últim metro i hauria de passar per casa i he marxat el més ràpid que he pogut. Coses de viure a la ciutat, que de casa teva a casa de l'ex hi ha tres quarts d'hora per baix terra. Tan prop i tan lluny. Veig a la via que alguna cosa es mou corrents allí al fons. Si n'hi ha de vida al suburbà. Queden quatre minuts diu la pantalla.

Pel final del passadís s'aproximen unes cames a pas lent, és una noia força jove, no arriba als trenta, amb un uniforme blau marí, com de fàbrica, a mesura que s'apropa veig les faccions més demacrades que he vist mai. Porta el pèl tintat de ros i no n'entenc gaire però em sembla que força greixós. Porta una motxilla també i hi distingeixo el logotip d'una fàbrica important. No m'equivocava. L'últim torn: l'últim metro. S'asseu no gaire lluny de mi i recolza el cap a la paret. Ara crec que entenc això del cabell greixós. Fa com uns esbufecs. Decideixo no mirar-la però acabo fent veure que miro l'infinit mentre l'observo. Que dur ha de ser treballar a una fàbrica. I com amb mi no en tinc prou, m'imagino la seva vida. Segur que està farta de la feina però ha de mantenir el fill que amb, no ho sé, setze o disset anys, va tenir. Que amb menys de mil euros al mes pot amb tot, amb el lloguer, amb el menjar i intenta que el nen sigui com els altres

o millor dit, tingui el que tenen els altres. Em sembla, no ho veig bé, que té les espatlles com enfonsades, segur que fa moviments repetitius a la fàbrica. És llavors quan em plantejo si tinc dret a queixar-me com a interí que soc des de fa ben poc de la meva posició a la societat. Em convenço que s'ho ha degut buscar, que hagués estudiat quan tocava. Però no, automàticament me'n dono vergonya de pensar això. Però no faig res i giro el cap. Ja res es mou al fons, ja deu haver buscat el que trobava per alimentar les cries.

La pantalla encara indica quatre minuts.

O tot això no ha passat o el cronòmetre no afina. La noia treu el mòbil i respon. Algú deu trucar-la a aquesta hora. Jo no goso mirar el meu, em fan por els missatges de l'ex, de ma mare, dels grups per no-gestionar els regals d'aniversari i de l'amiga que vol consell. Només sento que diu que la mama ja arriba, que se l'estima molt, molt i molt. A mi se'm regira tot una mica (més). I com està parlant per telèfon no veu que la miro. Tanca els ulls i assentint amb el cap diu que sí, que la setmana vinent li comprarà, però que s'ha de portar bé. I poca cosa més i acaba penjant. Tira el cap endarrere, tanca els ulls i esbufega. Està clar que el nen li ha demanat alguna cosa que tots els de la classe ja tenen i ell encara no.

Giro el cap cap a l'altra banda. S'aproximen unes altres cames. És un noi i també és força jove. Té faccions així sud-americanes i també està, o això interpreto a la seva mirada, ben cansat. M'estranya que no s'hagi tret la corbata encara però quan em passa per davant entenc perquè no ho ha fet. És hoste de vol i les companyies no permeten anar amb l'uniforme a mitges mai, ni durant el vol ni fora de servei, o vestit sencer o res. I admeto que la corbata li queda bé. Al contrari que la noia ell no s'asseu. Des d'on jo soc li repasso el cul i admeto que el pantaló també li queda bé. A més, desxifro l'eslip que porta sota. Aparto la mirada.

Tres minuts.

No pot ser que tanta cosa hagi passat en un interval tan curt de temps. I això que avui ja som demà. L'hoste porta una maleta de mà. Això és que avui dorm a casa després d'haver fet servei tot el dia. Potser ha anat més de deu cops a Palma i ha tornat. Ha dit més de deu cops que l'avió té vuit sortides d'emergència i que en cas de pèrdua de pressió a la nau primer ens poséssim la nostra màscara abans d'ajudar els altres. Perquè primer som nosaltres, que de vegades se'ns oblida. Jo li segueixo mirant el cul, no puc fer-hi res. Però de cop es gira i em mira fixament, i somriu, i torna a mirar endavant. Segur que és del rollo, penso. Segur que a la que va poder va marxar del seu país per fer cap aquí. No deu ser gens fàcil ser *marica* allà. Bé, a dos-cents quilòmetres d'aquí, d'on jo soc, tampoc ho és (gaire-encara-depèn-tot-i-que-tot-va-millor). Demà tindrà festa. Perquè farà això de treballar tres dies seguits, amb els seus deu viatges a Mallorca cada dia, i descansar-ne tres més. Si demà, demà que ja és avui, té festa quan arribi a casa i es tregui la corbata, o potser es permet la llicència de desobeir la companyia i treure-se-la per l'ascensor, s'estirarà al llit i buscarà per alguna aplicació algun noi disponible. Del barri haurà de ser, ja que l'últim metro ja haurà passat.

La pantalla ara diu dos minuts.

Trec el mòbil i en veure que el nombre de missatges supera el centenar me'l torno a guardar. Demà serà un altre dia. I em torno a repetir demà que ja és avui. Tinc gana, set i son. Demà reunió d'equip a la feina. No m'he mirat res. Però com sempre, a última hora faré quatre esborranys i el cap em dirà que anem bé de propostes però malament de temps. Jo li diré que ja ja, i un dia més. I una nit menys. Segur que comparar la meua història personal amb les de la operària de fàbrica i l'hoste és un exercici de pèrdua de temps, o no, no ho sé. Quants de funcionaris interins de poble com jo que viuen a la

capital hi ha? Molts vull suposar. Però és que la seva vida és molt més literària que la meva, n'estic segur.

La pantalla encara diu dos minuts.

Torno a mirar el fons del túnel, on hi ha la via; ja he fet passar prou martiri als meus personatges humans, però ara ja no hi corre res. Ha estat només un cop. Se sent que per fi arriba. La pantalla indica *Entra* i en efecte, entra. El soroll eclipsa el silenci de l'andana. Es divisa el conductor, amb la mirada plana i recta a l'horitzó. Fent el mateix trajecte durant vuit hores. Ara però, l'últim trajecte. Em pregunto com s'ho fan els conductors per tornar a casa des de la punta de la línia. Si ells han portat l'últim metro, quan arriben al final, com tornen. Li dono més voltes de l'esperat a aquesta pregunta i acabo decidint que a cada final de línia és on viuen tots els conductors de metro. Parada en sec i obertura de portes. M'aixeco d'un bot, déu me'n guard que perdi l'últim i no tinc diners per al taxi ni ànims per haver de tornar a casa de l'ex. Ocupo un seient de quatre persones amb les cames ben obertes. L'operària fa el mateix i recolza, novament, el cap cap al vidre. L'hoste es queda dret. Conspiro teories sobre el motiu de perquè és queda dret però no confabulo res. Es tanquen les portes.

Pròxima estació. Pròxima estació. Enllaç amb. Pròxima estació. Pròxima estació. Molt de compte, els carteristes. Pròxima estació. Enllaç amb. I pensar que soc a l'últim. Que darrere d'aquest fins d'aquí cinc hores no en ve cap. Em trec la gorra que porto, una Adidas d'aquestes modernes, perquè em noto el front suat. Penso que demà matino. I tinc ganes de mirar directament l'hoste. He decidit que pot dir-se Ricardo i que és de Perú. Però el Ricardo no em mira perquè ha tret el mòbil. Està de caça ja.

Inspiro i expiro així com fent-me el cansat. Al final del vagó, ben al final, es veuen un grup de noies que ni arriben als vint anys. Van totes iguals. I beuen d'una ampolla de Coca-Cola que es van passant. Una aprofita la barra per aguantar-se per fer un intent de

ball. I fan força xerrameca. És dijous. Tot dit. Jo també ho vaig fer. Per elles, l'últim, és l'inici -de la nit-.

Em quedo una mica parat perquè l'operària em mira i bastant fixament. No sé ben bé com posar-me. Em torno a posar la gorra i veig que segueix les meves mans amb la mirada. Malpenso un moment. Una compra impulsiva, sí. Quartos, també. Però era primavera i venien els pícnic de cap de setmana i la gorra hi havia de ser. Adidas, que tots sabem que és del rollo. Els ulls de l'operària es tornen mig rojos mig plorosos. I penso una mica més, tot i l'esgotament, tot i que ves a saber si tinc restes als cabells de l'ex, tot i la reunió de demà, tot i la rata, sí, la rata que he vist fa un moment, i penso i recordo que porto dies veient molts nens amb la gorra aquesta també. Soc una mica nen de vegades i m'agrada ser-ho. Impulsiu, ara m'enfado i no respiro, ara no et contesto el WhatsApp, ara li dic a un noi que sí però al fons és que no, li dic a ma mare que no podré baixar el cap de setmana perquè tinc molta feina i no avançaré i ella s'ho creu, pobra. Pròxima estació, correspondència amb, pròxima estació. Les noies que no arriben als vint ja estan eufòriques perquè han de baixar ara. D'elles també he decidit que és el primer any que han vingut a estudiar a la capital, compartiran pis entre elles, perquè seran de ben lluny, d'allò que hi ha més enllà de Port Aventura, que sembla que no, però queden cent quilòmetres de país encara, del mateix país, sí, que parlem una mica diferent, als catorze ja portem moto sense casc, ja hem fumats i ja hem trencat d'una pilotada els vidres de la casa del capellà, i no ens ha passat res. I la menys eufòrica he decidit que serà d'un poble de Mallorca i que estudia filologia però comparteix pis amb elles i d'això es coneixen. Llavors m'imagino que potser l'hoste i una d'elles han compartit avió algun cop. Qui sap. Les noies baixen del metro i la meva teoria es confirma, sento dir a una d'elles xiques aguaiteu i no sé que més però en dos paraules en tinc prou per situar-les allà baix, d'on jo soc també. D'allà baix, què ets de Lleida o de

València? Amb aquest parlar... Pam, la pregunta estrella, ni d'un lloc ni de l'altre, de la gran plana que hi ha entre mig, de l'Ebre. I els sona tan, però tan exòtic que mai saben que dir després.

Pròxima estació, pròxima estació, enllaç amb, pròxima estació, qui encara segueixen aquí estoics al seient com jo són l'hoste, tot i que ell va dret, i l'operària de fàbrica, ha anat pujant i baixant gent, les persones de l'últim de metro, els personatges de l'últim metro, aquells qui han anat a la sessió de les deu al cine, aquells qui treballen a restaurants, aquells qui han tingut una primera cita a la tarda i s'ha allargat força però no tant com per haver de transgredir la nit. Avui que ja és demà. És tan gran la capital, que tot i que hi ha una franja sense tren, puc comprar-me un tros de pizza a l'hora que vulgui, puc anar a qualsevol local que sé que acabaré fornicant, i perquè no fumo, perquè seria molt més fàcil trobar un porro que no un bus nocturn que em porti fins a casa. Només sé que demà pel matí tinc reunió de feina i que em queden només sis hores. Puc invertir com vulgui aquestes sis hores.

La propera, aquest cop sí, és la meva estació. Això de dir-ho en possessiu és una mica pretensions perquè res és meu, ni l'estació, ni el pis on dormo, perquè és un pis on només hi dormo. Noto que l'hoste m'està mirant i també m'està mirant l'operària de fàbrica, tot i que ell em mira fixament i ella em mira la gorra Adidas. Podria obviar-los, baixar, anar cap a casa, dutxar-me, fer un cop d'ull a l'ordinador per anar preparar l'endemà i que la història que els he muntat a cada un d'ells s'esfumi amb l'últim metro unes quantes parades més enllà. Però no. Exprimeixo la ciutat tant com puc, li faig una mirada a ell i un símbol amb el cap amb el qual intento dir acompanya'm o vine o el que sigui i a ella li senyalo la gorra que, expressament, deixo al seient buit del meu costat. Vull pensar que l'agafarà i que li donarà a son fill. Perquè funcionem així, no és el que som sinó el que tenim.

L'endemà vaig saber que no es deia Ricardo, que es deia Carlos i que els deu vols diaris ell no els feia a Palma sinó a Madrid. Al meu ex no li vaig respondre, a l'amiga li vaig proposar de veure'ns la setmana vinent i concloïa amb un tots son iguals, a ma mare, que estava tan enfeinat preparant la reunió d'avui que no vaig poder mirar el mòbil en tota la tarda nit. La reunió va anar bé, anem bé de contingut però malament de temps, cal posar-nos les piles.

Les piles, perquè era divendres, i tenia tot el cap de setmana per davant.